

DINGEN DIE IK LEERDE VAN HET VALLEN

*Aan allen die zijn vermist,
en aan degenen die naar hen zochten.*

*En aan pap en mam.
Jullie waren altijd al weerbaar.*

Inhoud

Voorwoord	9
Dag 1 <i>Dinsdag</i>	15
Dag 2 <i>Woensdag</i>	83
Dag 3 <i>Donderdag</i>	121
Dag 4 <i>Vrijdag</i>	185
Herstel	203
Tips voor de wandelaar	247
Dankwoord	251

Voorwoord

Ik herinner me het geluid dat mijn lichaam maakte toen het de grond raakte.

Een hard gekraak, gekraak dat onder mijn gewicht tot in de woestijngrond doordreunde. Toen de vlamme die pijnscheut die door me heen bliksemde, en dat die via mijn keel als een ijselijke kreet ontsnapte.

Ik probeerde overeind te krabbelen – de instinctieve reactie na een val – maar ik kon niet opstaan. Alles onder mijn armen was dood gewicht.

Sta op.

Ik richtte mijn hoofd en schouders op en probeerde van de grond te komen. Tevergeefs. Keer op keer, maar het wilde niet. Iets in mijn lichaam was ontkoppeld. Mijn hersenen vuurden allerlei urgente berichten af, maar ze kwamen niet door.

Alleen de pijn. Ondraaglijke, onbeschrijflijke pijn, alsof een alles verschroeïende vlammenwerper me bij elke poging om in beweging te komen bestookte met voltreffers.

Ik lag plat op mijn rug op de grond, mijn ademhaling was snel en raspand. Ik strekte mijn nek om naar mijn benen te kijken. Die wilden ook niet meer bewegen. Ook kon ik mijn knieën niet meer optrekken.

O mijn god.

O mijn god, nee, alsjeblieft niet...

Mijn voeten bleven roerloos op de woestijngrond liggen. Maar

als ik me heel sterk concentreerde, kon ik ze lichtjes naar links en rechts bewegen.

Ik wiebelde voorzichtig met mijn tenen in mijn bergschoenen.

Goed. Ik was dus niet verlamd. Dat was al iets. Er vonkte een eigenaardig sprankje hoop door de pijn en de paniek heen, een gevoel van: het komt goed met me.

Maar mijn bekken was gebroken. Zoveel was duidelijk. ‘Verbrijzeld’ was eigenlijk het woord dat steeds in me opkwam. Dit was niet zomaar een fractuur, dit waren brokstukken. Steeds als ik overeind probeerde te komen, was het alsof iemand mijn heupbeenderen had vervangen door kapotgeslagen eetborden, een zak met rammelende scherven, en dan kon ik niet anders dan mijn schouders weer op de grond laten zakken.

Op het moment dat tot me doordrong welk letsel ik had opgelopen, sloeg de ijzige tinteling van de schrik ook toe; mijn tanden begonnen absurd hard te klapperen, als een opwindgebitje. De herrie ratelde gemeen hard door mijn hoofd.

Help.

Mijn rugzak was tijdens de val van mijn schouders gerold, maar hij lag gelukkig wel binnen handbereik. Ik gaf er een ruk aan, grabbelde mijn iPhone uit het voorvakje en belde met trillende vingers het alarmnummer. Ondertussen dacht ik razendsnel na hoe ik mijn boodschap moest overbrengen.

Een ambulance, oké? Ik heb een ambulance nodig. Zoiets, en een dokter. Elke medische assistentie welkom. Ik heb gewoon hulp nodig.

Vanuit mijn ooghoek zag ik de melding op het scherm van de telefoon die tegen mijn oor zat gedrukt. Verbinding mislukt.

Nee. Nee nee nee.

Ik belde opnieuw. Verbinding mislukt.

Ik keek op het scherm en zag nul signaalbalkjes. De realiteit van een afschuwelijke nachtmerrie drong tot me door.

Ik had hier geen bereik.

Mijn maag trok samen. Natuurlijk had ik hier geen bereik, ik

bevond me midden in de woestijn van Californië. Daarom had ik mijn telefoon in mijn rugzak gestopt – ik kon hem hier toch niet gebruiken. Alleen had ik hem nu wel dringend nodig, het was mijn enige communicatiemiddel.

Jij stomme, stomme idioot, klonk de briesende stem in mijn hoofd, nu duister en woedend. Hoe had ik zo stom kunnen zijn? Nee, echt nee, mijn telefoon móést werken. Dit kon niet waar zijn. Ik klampte me vast aan de ontkenning, hield de telefoon omhoog naar alle windstreken, onderwijl smeekbeden fluisterend terwijl mijn hart als een razende in mijn borst tekeerging. Mijn ogen zaten vastgekleefd aan het pictogram van de iPhone waar normaal gesproken de signaalbalkjes te zien waren.

Ik was op kilometers afstand van een signaal. Op kilometers afstand van de weg. Kilometers diep in de woestijn.

Ik wist dat het niet zou lukken. Ik wist het.

Toch ging ik door. En bij elke oproep, bij elke poging iemand te bereiken, ongeacht wie, welk ander levend wezen op deze planeet dan ook, om iemand te laten weten waar ik was en dat ik gewond was, daalde het besef dieper en dieper bij me in. Bij elke druk op de knop vervloog mijn hoop om plaats te maken voor bloedstollende angst.

Verbinding mislukt.

Nieuwe poging.

Verbinding mislukt.

Nieuwe poging.

Verbinding mislukt.

Nieuwe poging.

Ik schreeuwde zo hard ik kon naar de lucht. HELP! HELP ME! En ik hoorde de echo's wegsterven tussen de rotsen om me heen, opgezogen als regendruppels, tot er alleen nog doodse stilte heerste.

Dag 1

Dinsdag